Fietsroute Luk Van Soom - Lus 2

St-Jozef-Rijkevorsel – Minderhout – Hoogstraten - Rijkevorsel (35 km)

Met dank aan Toerisme Provincie Antwerpen ©2017 | Nadruk of aanpassing onder gelijk welke vorm is verboden | Kaartontwerp TPA & Elke Feusels | www.provincieantwerpen.be | Voor verbeteringen en suggesties op de routes en de bewegwijzering: www.routedokter.be

Fietsroute Luk Van Soom - Lus 2

St-Jozef-Rijkevorsel – Minderhout – Hoogstraten - Rijkevorsel (35 km)

Vertrekpunt: De Kleine boerderij, Ossenweg 1, Merksplas. Openingsuren van april tot oktober, woensdag t.e.m. zaterdag 13u tot 17u zondag van 10u tot 17u. De fietsers die deze Lus 2 afleggen en bij elk beeld een selfie maken krijgen €1 ,- korting voor een bezoek aan de plantentuin.

De fietslus vertrekt via knooppunt 30, dan verder over *knooppunten 34, 35, 11, 52* en dan richting *knooppunt 19* tot aan de *Castelréweg 2* in Minderhout. Net voorbij de bocht, hoog op de muur van een privéwoning, zie je beeld 1.

Beeld 1: This way to Ostashkor
Dit beeld refereert naar het tweeledige van ons lichaam: ons zeer aanwezige lichaam dat wordt aangestuurd door een quasi onvatbaar brein. Dit laatste fungeert als een denktank, waarin we alles werkelijkheid kunnen maken wat we ons kunnen voorstellen. Met ons hoofd in de wolken kunnen we ons ogenblikkelijk in Australië of op Mars wanen. Ons logge lichaam zo snel verplaatsen, is veel moeilijker. Een gouden wolk die ons brengt waar we met ons hoofd willen zijn, zou handig zijn.

Rij nog ongeveer 200 meter verder tot aan de brug over de Mark, hier staat in de weide beeld 2.

Beeld 2: Thunnus
De Zeppelin, zwevend, tastbaar, aantrekkelijk, door de mens ontworpen, een strakke vorm, berekend vrij. De wolken, zwevend, maagdelijk, ontastbaar, mysterieus, steeds veranderend van vorm, onberekenbaar, natuurlijk en vrij. Maar ze hebben beiden dat vrije wonderlijke avontuurlijke in zich.

Keer hier om en ga terug tot aan het kruispunt. Sla direct rechts de *Lange weg* in en neem dan de eerste links, de *Koestraat*, naar de *Sint-Clemenskerk*. Daar staat beeld 3.

Beeld 3: Het Verlangen
In dit herdenkingsmonument voor W.O. I hunkert een soldaat naar zijn geliefde. Hij is ver van haar verwijderd en schrijft in volle oorlogsgeweld een brief. Zijn concentratie en inleving is zo groot, dat hij haar in gedachten voor zich uit ziet zweven. Zo worden ze herenigd. Maar de werkelijkheid is anders. Hij staat aan het front met zijn voeten in het slijk, zij is thuis, wachtend en snakkend. Lichamelijk is er een onoverbrugbare afstand. Enkel hun verlangen, hun dromen, hun gedachten, maken hen zo sterk dat het écht zou kunnen zijn.

Ga terug naar de *Koestraat* en sla de eerste weg rechts in: de *Witherenweg* (begin is een smal pad). Kruis de *Kapeldreef*, blijf de *Witherenweg* volgen, die overgaat in de *Leemstraat*. Rijd tot het einde en neem links de *Gustaaf Segersstraat*. Volg die tot het einde, sla rechtsaf naar de *Gelmelstraat* en neem dan de eerste straat links: de *Antoon de Lalaingstraat*. Op nr. 3, bij Instituut 't Spijker, ga je tussen de schoolgebouwen van de lagere school in. Daar vind je beeld 4.

Beeld 4: De kleine prins
Een groot deel van mijn werk leunt aan bij De Kleine Prins. Hoewel ik het intussen al honderden keren herlezen heb, blijft het me inspireren. Ergens ben ik misschien het kind gebleven dat in het gras naar de wolken ligt te kijken. Zo speel ik met de meest vreemde fantasieën, en als kunstenaar probeer ik die vorm te geven in mijn werk. Kunst mag geen heilig huisje zijn – een beeld moet uitnodigen tot toenadering. Dat mag je in dit geval heel letterlijk opvatten: de krul is écht bedoeld om op te gaan zitten. Deze sculptuur is een gebruiksobject dat thuishoort in de speelwereld van de kinderen. Wie hier gaat zitten, is nooit alleen.

Rijd nu de *Antoon de Lalaingstraat* uit, sla rechtsaf naar de *Lindendreef*, sla net vóór de kerk links de *Dokter Versmissenstraat* in. Rijd daar rechts om de kerk heen, het roodstenen voetpad op, tot aan de *Vrijheid*. Sla af naar links, volg de *knooppunten 29 en 36,* en ga dan richting *knooppunt 85*.
Net vóór dat knooppunt sla je rechts het *Looi* in. Volg tot het einde van de weg, tot bij het hoofdbureau van *Van Roey*. Fiets om het gebouw heen en via de parking aan de *Oostmalsesteenweg* kom je aan beeld 5.

Beeld 5: De acrobaten

Langs de kleiputten naast Rijkevorsel lag er eens een groot stenen blok. Niemand wist hoe het daar ooit terecht was gekomen. Op een zonnige lentedag passeerden er drie sterke mannen. "Hela daar, jullie drie, draai mij eens om!", riep het blok. De verbaasde mannen zetten met vereende krachten hun schouders tegen de steen en draaiden hem om. "Merci," zei de grote steen. "Dat doet deugd, dat ik eens op mijn andere zijde kan rusten."

Je gaat de *Oostmalse steenweg* links op (niet oversteken) tot aan de vaart. Daar draai je linksaf, en rijdt je langs het *jaagpad* naar *knooppunt 85 en 71*. Bij een betonnen bank en een treinwagonnetje sla je linksaf, de *Essenweg* in de richting begraafplaats. Net na de begraafplaats draai je rechts de *Pioenstraat* in. 50 meter verder zie je beeld 6.

Beeld 6: 500 kg
500 kg is een sculptuur die Luk Van Soom in 2005 maakte als ode aan de arbeiders van de cementfabriek in deelgemeente St.-Jozef. De eenzame figuur die een cementzak boven zich uittilt alsof het niks is, sluit qua thematiek perfect aan bij zijn andere werk, waarin hij vaak de illusie probeert te wekken dat hij de zwaartekracht kan uitschakelen.

Je vervolgt je weg en rijdt het smalle *Ozewiezewozepad* in. Op het einde van dit paadje draai je rechtsaf tot aan de kerk, daar rij je terug richting vaart via de *Meir*. Je volgt opnieuw het *jaagpad* naar links tot aan de fietsbrug, deze steek je over naar *knooppunt 71 en dan scherp links naar 72*. Hier neem je richting *knooppunt 30*. Op het einde van de *Ossenweg* ben je terug waar je vertrokken bent.
In de ***Plantentuin De Kleine boerderij*** bevindt zich beeld 7.

Beeld 7: Waarheen en dan terug
Vanuit de verte lijkt het alsof er een vreemdsoortige luchtballon is neergedaald. Wie dichterbij komt, ziet dat het om een robuuste kooi gaat met een hemellichaam erop. Een gouden planeet, gekluisterd aan onze aardbol?
Wanneer je de kooi binnentreedt en je hoofd in de bol steekt, gebeurt er iets wonderlijks: in plaats van je opgesloten te voelen, krijg je een openbaring van het eindeloze universum. De akoestiek is hemels, het uitzicht bizar genoeg onbegrensd.
Met dit beeld 'Waarheen en dan terug' stel ik me vragen bij deze vanzelfsprekendheid. Wat kunnen we ons voorstellen bij het oneindige er moet toch een ergens een einde zijn. Stel dat het oneindige toch begrensd is en heel het universum in een nog grotere bol gevangen zit. . .